

In tako ga začnó obdelovati še drugi, da se jim končno res udá in težkega srca in počasnih korakov stopa za njimi — v krčmo prvokrat. Ves zbehan seže v žep. Menda se je hotel prepričati, ima-li kaj denarja pri sebi. Kar začuti molitveno knjižico. Molitvena knjižica pa ga spomni takoj spominka prvega sv. obhajila — in kakor bi ga kdo z nožem sunil, tako ga zaboli srce in notranji glas mu zakliče: „Ivan, ali hočeš res nezvest postati svojemu Zveličarju?“ Odločno odgovori vrli mladenič: „Ne, nikdar ne!“ in takoj popusti zapeljivo družino ter urnih korakov gre naravnost proti domu. Res, da se čuje divje krohotanje in zasmehovanje za njim, a ne zmeni se nič, vesel, da se je premagal.

Ivan je mej svojci zadovoljno preživel nedeljski večer, z mirno vestjo šel spat in sladko počival vso noč. Njegovi tovariši pa so noreli in Boga žalili ter se še končno stepli, da je kri tekla. Nekaj so jih celo orožniki v ječo odvedli. O, kako je bil vesel Ivan, ko je izvedel o svojih tovariših to žalostno in sramotno novico. Še bolj je zatrdil svoje krepke sklepe. Ostal je izvrsten mladenič in je sedaj izvrsten gospodar. Spominek prvega sv. obhajila pa čisla bolj, kot vse drugo premoženje.

„Internus“.

Vsak me, deca, lahko sliši . . .

Vsak me, deca, lahko sliši,
To imamo mi pri hiši:
Psička, vestnega čuvarja.
Mucka, mišim go-podarja;
In telička, dlakosivca,
Čadi naši nagajivca!
Sem in tja teliček teka,
Klaje noče, hoče mleka!
Ko teliček pride bliže,
Čada muka in ga liže:

Mehkogobček noče klaje,
Pa mu Čada mleko daje!
A teličku se prileže,
Če kdo časih ga odveže:
Takrat prost po dvoru skače,
A za njim se plazi mače:
A za mucko laja psiček:
Muc vesel je, pes, teliček!

Vneslav.

